

MATTHEÛS

26:17-25

Jezus viert het Pascha en voorzegt dat een van Zijn discipelen Hem zal verraden.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/26-17-25

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Het Pascha en Jezus onder de Joodse wet	4 min	3
2	De geheime voorbereiding van de paasmaaltijd	6 min	5
3	Nederigheid tegenover verraad en verloochening	5 min	8
4	Trouw blijven door Gods kracht	5 min	10
5	Judas, profetie en eigen verantwoordelijkheid	5 min	13
	Om verder te lezen		16

1

Het Pascha en Jezus onder de Joodse wet

Ik lees uit Mattheüs 26, te beginnen bij vers 17:

Op de eerste dag van de ongezuurde broden kwamen de discipelen naar Jezus toe en zeiden tegen Hem: Waar wilt U dat wij voorbereidingen voor U treffen om het Pascha te eten? Hij zei: Ga de stad in naar een zeker persoon en zeg tegen hem: De Meester zegt: Mijn tijd is nabij; Ik zal bij u het Pascha houden met Mijn discipelen. En de discipelen deden zoals Jezus hun opgedragen had, en maakten het Pascha gereed. Toen het avond geworden was, lag Hij aan met de twaalf. En toen zij aten, zei Hij: Voorwaar, Ik zeg u dat een van u Mij zal verraden. En zij werden zeer bedroefd en ieder van hen begon tegen Hem te zeggen: Ik ben het toch niet, Heere? Hij antwoordde en zei: Wie de hand met Mij in de schotel indoopt, die zal Mij verraden. De Zoon des mensen gaat wel heen zoals over Hem geschreven is, maar wee die mens door wie de Zoon des mensen verraden wordt! Het zou goed voor die mens zijn als hij niet geboren was. Judas, die Hem verraadde, antwoordde en zei: Ik ben het toch niet, Rabbi? Hij zei tegen hem: U hebt het gezegd.

MATTHEÛS 26:17-25

De eerste drie verzen die we hebben gelezen, zijn Mattheüs 26, vers 17 tot en met 19. Daarin wordt het verhaal over hoe Jezus twee van Zijn discipelen eropuit stuurde om de plaats gereed te maken waar Hij het Pascha zou vieren, sterk ingekort. Het Pascha was een volledig feestmaal. Het was geen samenkomst van de gemeente; het was een maaltijd. Er hoorde een uitgebreide ceremonie bij. Jezus en Zijn discipelen hadden

naar alle waarschijnlijkheid al vaak samen het Pascha gevierd, aangezien dit ieder jaar gebeurde. De meesten van Zijn discipelen waren waarschijnlijk al bijna drie jaar bij Hem. Ze hadden dus al een Pascha met Hem gevierd en wisten dat Hij iemand was die het Pascha vierde.

Dat betekent niet dat wij het Pascha op dezelfde manier onderhouden. Ik ben soms mensen tegengekomen die op zaterdag de sabbat houden. Ik heb hun gevraagd waarom ze dat doen, en dan zeggen ze: „Ik doe het omdat Jezus de sabbat hield.” Nou, misschien deed Hij dat. Ik weet niet of Hij dat deed. Volgens mij zouden degenen die Hem in Zijn tijd bekritiseerden, hebben betwist of Hij de sabbat hield of niet, want Hij werd er voortdurend van beschuldigd dat Hij de sabbat niet hield.

Maar zelfs als Jezus de sabbat wel hield, is dat niet echt een bevredigend antwoord op de vraag waarom wij de sabbat houden. Jezus hield ook het Pascha, dat een Joods feest was, en wij houden het niet. Ja, ik besef dat wij iets hebben wat ermee overeenkomt, maar ik geloof dat wij ook iets hebben wat met de sabbat overeenkomt. Het punt is dat wat wij hebben als tegenhanger van het Pascha, eigenlijk in geen enkel opzicht lijkt op het Pascha dat Jezus werkelijk hield. Want dat Pascha was een maaltijd met een lam, gevolgd door een uitgebreide ceremonie. Daarbij nam men matses, een ongezuurd brood, doopte die in bepaalde bittere kruiden, enzovoort. Ook liet men op ceremoniële wijze verschillende bekertjes wijn rondgaan, waarbij aan elk onderdeel een bepaalde symbolische betekenis verbonden was. Dat doen wij beslist niet.

Maar het feit dat Jezus het deed, betekent niet dat wij het doen, want Jezus leefde grotendeels als een wetsgetrouwe Jood. Er waren dingen die Hij inderdaad kwam veranderen, of vervullen, zoals Hij het uitdrukte. Maar voor het grootste deel vierde Jezus de feesten die de wet de Joden voorschreef. Een daarvan was het Pascha. De discipelen wisten dit, omdat ze het Pascha ongetwijfeld bij eerdere gelegenheden met Hem hadden gevierd. Twee van Zijn discipelen vroegen Hem waar ze ditmaal het Pascha zouden vieren.

2

De geheime voorbereiding van de paasmaaltijd

Hieruit blijkt heel duidelijk dat Jezus in die streek geen vaste woning had. Bij een bepaalde gelegenheid kwam iemand naar Jezus toe en zei:

En er kwam een schriftgeleerde naar Hem toe en zei tegen Hem:
Meester, ik zal U volgen, waar U ook heen gaat.

MATTHEÛS 8:19

Jezus zei:

En Jezus zei tegen hem: De vossen hebben hollen, en de vogels in de lucht nesten, maar de Zoon des mensen heeft niets waarop Hij het hoofd kan neerleggen.

MATTHEÛS 8:20

Dat betekende natuurlijk dat Hij tijdens Zijn bediening niet echt een vaste woning had. Hij was natuurlijk uit een gewoon huis in Nazareth gekomen, maar Hij had dat achtergelaten om Zijn rondreizende bediening te beginnen, waarin Hij predikte, discipelen bijeenbracht en hun onderwijs gaf.

Er was geen voor de hand liggende plaats waar Hij het Pascha zou vieren. Daar heb je meestal een onderkomen voor nodig. Je hebt een of ander huis nodig om het in te vieren. Jezus zei tegen hen dat ze naar een bepaalde plaats moesten gaan. In het verslag van Mattheüs hier is het verhaal sterk ingekort en worden niet veel details gegeven. Er staat eenvoudigweg:

Ga de stad in naar een bepaalde man en zeg tegen hem: de Meester zegt dat Zijn tijd nabij is en dat Hij bij jou thuis met Zijn discipelen het Pascha zal vieren.

Andere verslagen, bijvoorbeeld die in Lukas 22 en die in Markus 14, geven veel meer details. Jezus zegt tegen hen:

Ga de stad in. Daar zullen jullie een man zien die een kruik water draagt. Volg hem. Wanneer hij een huis binnengaat, ga dan achter hem aan en vraag de eigenaar van het huis: Waar is de ruimte waar de Meester met Zijn discipelen het Pascha zal vieren?

LUKAS 22:10-11

Dit was iets wat Jezus aan de discipelen beschreef, en het gebeurde precies zoals Hij het had beschreven. Toch is het duidelijk dat zij er niet van tevoren van op de hoogte waren. Dat wil zeggen, voordat Jezus hun erover vertelde, wisten zij niets van deze afspraken. Er bestaat zelfs enige twijfel over de vraag of Jezus deze afspraken eerder had gemaakt of niet. Het lijkt sterk op het geval waarin Hij tegen de discipelen zei dat ze de ezel moesten gaan halen. Hij zei:

Ga het dorp in dat voor u ligt, en u zult meteen een ezelin vinden die vastgebonden is, en een veulen bij haar; maak ze los en breng ze bij Mij. En als iemand iets tegen u zegt, moet u zeggen dat de Heere ze nodig heeft, en hij zal ze meteen sturen.

MATTHEÛS 21:2-3

En inderdaad, dat is precies wat er gebeurde.

Zulke verhalen laten de mogelijkheid open dat er een wonder bij betrokken kan zijn: een wonder van voorzegging of zelfs een wonderbaarlijk ingrijpen. Jezus kan op wonderbaarlijke wijze profetisch hebben voorzien dat er op een bepaalde plaats een ezel zou staan, of dat er op een bepaalde plaats een man met een kruik op zijn hoofd zou zijn. En Hij voorspelde aan Zijn discipelen dat zij zo'n man zouden aantreffen. Ook kan Hij ervoor hebben gezorgd dat de mensen de ezel zouden afstaan, of dat de eigenaar van het huis er welwillend tegenover zou staan dat Jezus daar verbleef. Dat is een mogelijkheid. Dit kan een wonder zijn geweest, hoewel de Bijbel niet zegt dat het

een wonder was. En we doen de Schrift of Jezus beslist geen onrecht aan en tonen ook geen gebrek aan eerbied voor hen wanneer we zeggen dat dit misschien gevallen waren waarin Jezus de situaties van tevoren had geregeld.

De man die de ezel bezat, kan heel goed een van Jezus' aanhangers zijn geweest, een van Zijn discipelen. Als dat zo is, doet het niets af aan de godheid van Christus wanneer we zeggen dat Hij aanhangers had van wie Zijn discipelen niet op de hoogte waren. Hoe Jezus hen had leren kennen of zulke afspraken had gemaakt zonder dat Zijn discipelen het wisten, is misschien een vraag die we onbeantwoord moeten laten. We weten namelijk niet in hoeverre Jezus de gewoonte had om zonder de discipelen op pad te gaan, bij welke gelegenheden Hij dit soort afspraken van tevoren gemaakt zou kunnen hebben.

We weten wel dat de discipelen het grootste deel van hun tijd met Jezus doorbrachten. Maar zelfs mensen die samen reizen, brengen niet ieder moment van hun tijd samen door. Dat weet ik uit ervaring. Ze gaan vaak alleen de stad in om dingen te doen, of iets dergelijks. Bij een van die gelegenheden kan Jezus met een van Zijn volgelingen hebben afgesproken dat hij een plaats gereed zou hebben.

Toen Jezus sprak over iemand die hun tegemoet zou komen met een kruik water, was dit, voor zover ik het begrijp, over het algemeen niet iets wat mannelijke bedienden deden. Dit deden vrouwelijke bedienden gewoonlijk. Daarom zou het tamelijk duidelijk zijn over wie Jezus het had. Het zou zoiets zijn als het herkenningsteken dat geheim agenten hebben wanneer ze contact met iemand proberen te leggen en willen bepalen of een bepaalde persoon degene is met wie ze contact proberen te leggen. Er werd een soort teken gegeven: 'Ik zal de man met de roze anjer zijn' — in dit geval de man met de kruik water. Hij is de man; volg hem.

Het is mogelijk dat Jezus deze afspraken had gemaakt, want we weten dat Jezus naast degenen die voortdurend met Hem meegingen nog andere discipelen had. De huiseigenaar of de bediende van de huiseigenaar, of allebei, kunnen heel goed tot degenen hebben behoord die zichzelf tot Jezus' discipelen rekenden.

Hoe dan ook, de discipelen gingen daar blijkbaar vroeg op dezelfde dag naartoe waarop het Pascha daar die avond gegeten zou worden. Ze troffen de voorbereidingen. Die hadden waarschijnlijk te maken met koken, of in elk geval met het inschakelen

van de bedienden van het huishouden bij het koken en het gereedmaken van alles. Ze zorgden ervoor dat Jezus, wanneer Hij later met de rest van Zijn discipelen aankwam, meteen kon beginnen en Zich niet druk hoefde te maken over het eerste gereedmaken en dergelijke.

3

Nederigheid tegenover verraad en verloochening

Toen het avond was geworden, staat er in vers 20, ging Hij met de twaalf aan tafel. Tot deze twaalf behoorde natuurlijk ook Judas, hoewel Judas in de loop van de maaltijd die avond vertrok. Een van de weinige dingen die Mattheüs vertelt over Jezus' gesprek met de discipelen tijdens deze Paschamaaltijd, is Zijn voorspelling dat een van hen Hem zou verraden. Hij brengt het gewoon ter sprake terwijl ze aan het eten zijn. Terwijl ze aan het eten waren, zei Hij:

En toen zij aten, zei Hij: Voorwaar, Ik zeg u dat een van u Mij zal verraden.

MATTHEÛS 26:21

En zij werden buitengewoon bedroefd, en ieder van hen begon tegen Hem te zeggen:

En zij werden zeer bedroefd en ieder van hen begon tegen Hem te zeggen: Ik ben het toch niet, Heere?

MATTHEÛS 26:22

Het is opmerkelijk hoe nederig deze mannen waren. Ze zeiden niet: ‘Heere, ik zal het beslist niet zijn.’ Hoewel er wel één was die dat zei. We weten uit wat later volgt dat Petrus zei:

Maar Petrus antwoordde Hem en zei: Al zouden zij ook allen aanstoot aan U nemen, ik zal nooit aanstoot aan U nemen.

MATTHEÛS 26:33

Petrus had meer zelfvertrouwen dan de anderen. En natuurlijk was zijn zelfvertrouwen, zoals we later zien, niet erg gegrond. Uiteindelijk bleek hij degene te zijn die de Heere verloochende, al was hij niet degene die Hem verraadde.

Het is interessant dat Jezus zei:

Een van jullie zal Mij verraden, en toch wist geen van de discipelen zeker of hij degene zou zijn. Ze zeiden:

Heer, ben ik het? Ben ik het?

Ik denk dat dit in zekere zin een prijzenswaardige nederigheid is, want we moeten beseffen dat als we denken dat we staan, we toch nog kunnen vallen. Daarom waarschuwt de Bijbel ons in 1 Korinthe 10:

Daarom, wie denkt te staan, laat hij oppassen dat hij niet valt.

1 KORINTHE 10:12

Er zijn velen die zouden zeggen: ‘Ik zou Jezus nooit verloochenen.’ Ik zal je heel eerlijk zeggen dat ik zelf geneigd ben zo te denken. Ik kan me geen omstandigheden voorstellen waarin ik de Heere zou verloochenen of Hem zou verraden, althans niet op een manier waarbij ik me ervan bewust zou zijn dat ik dat deed. Natuurlijk zou je, denk ik, iedere keer dat we Hem ongehoorzaam zijn en iedere keer dat we minder vrijmoedig dan nodig voor Hem opkomen, dat in zekere zin verraad aan of verloochening van Christus kunnen noemen. Maar als het gaat om doelbewust verraad, waarbij iemand weet dat hij Christus verloochent en doelbewust tegen Christus werkt, kan ik me moeilijk voorstellen dat ik ooit zover zou komen.

Toch geloofde Petrus niet dat hij ooit zover zou kunnen komen dat hij de Heere zou verloochenen. En de andere discipelen wisten niet zeker of zij misschien degenen zouden kunnen zijn die Hem zouden verraden. Ik denk dat het prijzenswaardig is dat ze in deze zaak geen vertrouwen in zichzelf stelden. Aan de andere kant denk ik wel dat we op zijn minst zo'n vaste toewijding moeten hebben, en moeten weten dat we zo'n vaste toewijding hebben, dat we vastbesloten zijn om door de genade van God trouw te zijn tot de dood. We beseffen weliswaar dat we niet beter zijn dan andere mensen. Sommigen hebben Christus verraden en verloochend, en in ons eigen vlees zijn wij niet beter dan zij. Toch vertrouwen we erop dat God ons door Zijn genade in staat zal stellen sterk te blijven tot het einde en trouw te blijven tot het einde, want dat is wat Hij ons gebiedt te doen. Wanneer Hij een gebod geeft, geeft Hij ook het vermogen om het te gehoorzamen. Wij hoeven alleen maar als kleine kinderen op Hem te vertrouwen en onze hand in de Zijne te houden. We kunnen weten dat we, zolang we dat doen, niet zullen afglijden en Hem niet zullen verraden.

Enerzijds denk ik dat het prijzenswaardig is dat ze zo nederig waren dat ze zichzelf niet boven zoiets verheven achtten. Anderzijds zou ik hopen dat jij en ik zo'n vaste toewijding aan Christus en zo'n vertrouwen in Zijn genade die ons kracht geeft hebben, dat we zouden kunnen zeggen: 'Door de genade van God zal ik Hem nooit verraden. Door de genade van God zal ik Jezus niet verloochenen, hoeveel martelingen ik ook moet ondergaan.' Niet omdat ik sterk ben, maar omdat Hij sterk is en Zijn kracht in mijn zwakheid volmaakt wordt. Ik ben vastbesloten. Ik heb besloten Jezus te volgen en niet om te keren. Dat is de toewijding die iedere christen moet hebben. De vraag of jij de Heere zult verloochenen, zou voor jou geen open vraag moeten zijn.

4

Trouw blijven door Gods kracht

De Bijbel waarschuwt wel dat in de laatste dagen velen van het geloof zullen afvallen. De Bijbel waarschuwt ons in Hebreeën ook dat iemand door een boos en ongeloofig hart van de levende God kan afvallen. Er zijn mensen die dat doen. Paulus zei dat de Galaten uit de genade waren gevallen en van Christus vervreemd waren geraakt.

Wanneer we over zulke dingen horen, moeten we beseffen dat die mogelijkheid een reëel gevaar is. Maar tegelijkertijd moeten we wat onszelf betreft samen met Jozua kunnen zeggen:

Maar als het in uw ogen kwalijk is de HEERE te dienen, kies voor u heden wie u zult dienen: óf de goden die uw vaders, die aan de overzijde van de rivier woonden, gediend hebben, óf de goden van de Amorieten, van wie u het land bewoont. Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HEERE dienen!

JOZUA 24:15

Niet omdat we veel zelfvertrouwen hebben, maar juist omdat we veel vertrouwen in God hebben en weten wat onze eigen toewijding aan Hem inhoudt.

Ik denk dat ik met grote stelligheid kan zeggen dat mijn vrouw en ik elkaar nooit seksueel ontrouw zullen zijn. Niet omdat een van ons bovenmenselijk is en dus geen verleiding zou ervaren of er nooit voor zou kunnen bezwijken, maar eenvoudigweg omdat we ons aan elkaar hebben toegewijd en weten wat die toewijding inhoudt. We weten hoe ernstig we die toewijding nemen. We zijn niet bij wijze van proef getrouwd. We zijn getrouwd met het volle besef dat dit voor het leven was en dat het inhoudt dat we elk offer brengen dat nodig is om elkaar trouw te blijven en trouw te blijven aan de geloften die we hebben afgelegd. Als iemand zo'n toewijding is aangegaan, betekent dat niet dat zo iemand nooit zou kunnen vallen. Het betekent wel dat die toewijding ook het vertrouwen omvat dat God in iedere situatie de genade zal geven om de verleiding te overwinnen om ontrouw te zijn, af te vallen of het vertrouwen te beschamen dat in ons is gesteld.

Het is natuurlijk heel begrijpelijk dat de discipelen niet zeker van zichzelf waren. Ze hadden de Heilige Geest tenslotte nog niet ontvangen. Ze leefden nog niet vanuit het soort genade dat bij Pinksteren tot hen kwam. Dus zegt ieder van hen heel nederig:

Toen het avond geworden was, lag Hij aan met de twaalf. En toen zij aten, zei Hij: Voorwaar, Ik zeg u dat een van u Mij zal verraden. En zij werden zeer bedroefd en ieder van hen begon tegen Hem te zeggen: Ik ben het toch niet, Heere?

MATTHEÛS 26:20-22

Wat moet het verschrikkelijk zijn om je af te vragen: ‘Zal ik mij van Christus afkeren? Zal ik Hem verraden?’

Misschien vraagt iemand van jullie zich dat ook af. We horen soms dat christenen in bepaalde delen van de wereld worden gemarteld. Zelfs in de Verenigde Staten worden de duimschroeven voor christenen aangedraaid. Dan vragen we ons misschien af of er vervolging zal komen. Misschien zelfs marteling om het geloof, misschien zelfs martelaarschap in dit land. Dan kan de gedachte bij ons opkomen: ‘Zal ik standvastig zijn?’ Anderen zijn trouw gebleven, hoewel niet iedereen dat is gebleven. De meesten over wie we lezen, zijn beslist mensen die tijdens zware martelingen trouw zijn gebleven. Zou ik tijdens zware martelingen trouw blijven? Het is duidelijk... waarschijnlijk is het niet gezond om je gedachten op enig moment te lang met zulke dingen bezig te houden. Toch is het goed om stil te staan bij het feit dat er misschien ooit een beroep op ons wordt gedaan om de hoogste prijs te betalen door ons leven voor Jezus af te leggen. We zouden onszelf moeten afvragen: ‘Is dat de aard van mijn toewijding? Ben ik vastbesloten om trouw te zijn tot de dood, zelfs als ik gemarteld word?’

De vraag is nu niet: ‘Heb ik daar de kracht voor?’ Want het antwoord op die vraag luidt: ‘Nee, daar heb ik de kracht niet voor.’ Maar daar gaat het niet om. Het gaat er niet om hoe sterk ik ben, maar hoe sterk God is. Petrus zei in zijn eerste brief, hoofdstuk één, vers vijf:

U wordt immers door de kracht van God bewaakt door het geloof tot de zaligheid, die gereedligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

1 PETRUS 1:5

Wij worden bewaard door de kracht van God, niet door onze eigen kracht. Maar dat bewaren door de kracht van God vindt plaats door ons geloof, terwijl we op God blijven vertrouwen.

We hoeven ons er niet toe te verbinden sterk te zijn. We moeten ons ertoe verbinden trouw te zijn en op God te vertrouwen. Een kind hoeft niet sterk te zijn, in elk geval niet sterker dan het is, om de wensen van zijn vader uit te voeren. Maar het moet erop vertrouwen dat zijn vader het alleen opdrachten zal geven waarvan de vader weet dat het ze kan uitvoeren, of dat zijn vader het anders zal helpen om ze uit te voeren. God zal ons geen enkel gebod geven en niets van ons eisen waartoe Hij ons niet in staat zal stellen. Dat geloof en die trouw van God zullen op het moment dat we het nodig hebben de genade brengen, als we voor een zware beproeving, marteling of wat dan ook komen te staan.

5

Judas, profetie en eigen verantwoordelijkheid

Toen de discipelen dus de vraag stelden:

Heer, ben ik het?

gaf Hij geen rechtstreeks antwoord. Hij antwoordde:

Hij antwoordde en zei: Wie de hand met Mij in de schotel indoopt, die zal Mij verraden. De Zoon des mensen gaat wel heen zoals over Hem geschreven is, maar wee die mens door wie de Zoon des mensen verraden wordt! Het zou goed voor die mens zijn als hij niet geboren was.

MATTHEÛS 26:23-24

Nu zou je kunnen zeggen: ‘Dat is een rechtstreeks antwoord. Hadden ze niet allemaal gewoon kunnen kijken en zien wiens hand samen met Zijn hand in de schaal was?’ In werkelijkheid hebben waarschijnlijk alle discipelen hun hand in de schaal gedoopt. Met die uitspraak probeert Hij niet per se die ene persoon aan te wijzen. Hij wijst veeleer op de ironie van het feit dat iemand die zelfs aan deze tafel zit, iemand die zijn hand samen met Hem in dezelfde schaal heeft gedoopt als gebaar van vriendschap, gezamenlijke aanbidding en vertrouwen, Hem zal verraden.

Dan zegt Hij:

De Zoon des mensen gaat heen zoals over Hem geschreven staat, maar wee de man die de Zoon des mensen verraadt; het zou beter voor hem zijn geweest als hij nooit geboren was.

Enerzijds zijn het verraad en de kruisiging van Christus een vervulling van profetie. De Zoon des mensen gaat zoals over Hem geschreven staat. In zekere zin was het noodzakelijk voor de vervulling van de profetie dat de Messias zou sterven en dat die voorzeggingen vervuld zouden worden. Maar dat neemt de verantwoordelijkheid van de man die Hem verraadde niet weg.

Sommige mensen hebben hier werkelijk mee geworsteld. Ze zeggen dat het niet eerlijk is. Judas was gepredestineerd om Christus te verloochenen en Hem te verraden, en toch gaat hij verloren, wordt hij hiervoor gestraft en wordt hij vanwege wat hij heeft gedaan met schande herinnerd. Sommige mensen vinden dat verontrustend. Er moet echter op worden gewezen dat het Oude Testament de man die Christus zou verraden nergens bij name noemt. Het geeft alleen aan, vooral in de Psalmen, dat de Messias

verraden zou worden door een goede vriend of door iemand die een vertrouweling was. Daarmee werd Judas niet rechtstreeks aangewezen. Judas had net zo goed als ieder ander de vrije keuze om te beslissen of hij die persoon zou zijn.

Als Judas ervoor had gekozen trouw te zijn aan Christus, had de profetie door iemand anders vervuld kunnen worden. Er waren waarschijnlijk verscheidene mensen die vriendelijk tegenover Jezus waren geweest, maar die omkoopbaar waren en met geld overgehaald hadden kunnen worden om Hem te verraden. Als Judas ervoor had gekozen trouw te zijn, had de Schrift nog steeds vervuld kunnen worden. Het was niet noodzakelijk dat Judas die persoon zou zijn, aangezien de Schriften hem niet specifiek bij name noemden.

Maar Jezus kende Judas. Hij wist dat Judas op dat moment al begonnen was met de overpriesters plannen te maken om Jezus te laten arresteren. Jezus wist dus wie het was en maakte duidelijk dat het een van degenen was die met Hem aan tafel zaten.

Het is opmerkelijk dat Jezus zei dat het voor de man die Hem verraadde beter zou zijn geweest als hij nooit geboren was. Dat sluit beslist iedere vraag uit die we misschien hebben over de vraag of Judas uiteindelijk behouden werd. Later, in Mattheüs 27, lezen we dat Judas berouw voelde toen hij zag dat Jezus gearresteerd en veroordeeld was. Hij gaf het geld terug, ging weg en hing zichzelf op. Het feit dat hij berouw voelde en zich in zekere zin bekeerde, heeft sommige mensen doen denken: ‘Misschien gaat hij nu naar de hemel, omdat hij zich wel degelijk heeft bekeerd.’

Nou, hij kwam niet tot bekering op de manier die iemand behoudt. De Bijbel zegt:

Want de droefheid die overeenkomstig de wil van God is, brengt een onberouwelijke bekering tot zaligheid teweeg, maar de droefheid van de wereld brengt de dood teweeg.

2 KORINTHE 7:10

Als we zeggen: ‘Judas had duidelijk enig berouw en verdriet’, dan zouden we kunnen vragen: ‘Was het het soort verdriet dat tot bekering leidde, of het soort dat tot de dood leidde?’ Het is duidelijk dat de vrucht van zijn bekering zelfmoord was. Zijn bekering was niet oprecht. Het was geen bekering die behoud bracht. Daarom kon Jezus zeggen

dat het voor die man beter was geweest als hij niet geboren was. Als Judas naar de hemel was gegaan en daar vandaag met de heiligen tot in alle eeuwigheid feestvierde, zou je nauwelijks over hem kunnen zeggen: ‘Het zou beter voor hem zijn geweest als hij nooit geboren was.’

Judas was, vrees ik, verloren. Maar hij was niet verloren omdat de predestinatie dit noodzakelijk maakte. Hij was verloren vanwege zijn eigen goddeloze keuzes en doordat hij met de vijanden van Christus samenspande. Als jij ooit verloren gaat, zal dat ook daardoor zijn. Wij moeten onze keuze maken. Zullen we Christus verraden, of zullen we trouw zijn tot de dood, zoals ons geboden is? Ik hoop dat je de juiste kant kiest.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 26:17-25
- Mattheüs 8:19
- Mattheüs 8:20
- Lukas 22:10-11
- Mattheüs 21:2-3
- Mattheüs 26:21
- Mattheüs 26:22
- Mattheüs 26:33
- 1 Korinthe 10:12
- Jozua 24:15
- Mattheüs 26:20-22
- 1 Petrus 1:5
- Mattheüs 26:23-24
- 2 Korinthe 7:10

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.